

„Jan Liller.”

Gelukkig! ze geloofden het!

Toen werd het voortaan een gefluister onder ons; een geheimzinnigheid in onze gesprekken, zelfs over de onbeduidendste dingen, dat alle jongens even nieuwsgierig werden.

Maar we lieten niets los. Zelfs hadden we besloten, uit vrees voor ontdekking, mijn Held, zelfs als we alleen waren, nooit anders dan L. J. te noemen. J. L. leek ons reeds veel te gevaarlijk.

Soms werden kleine jongens uitgestuurd om ons af te luisteren, terwijl ze moesten doen alsof hun spelen ze in onze nabijheid bracht.

Maar we waren op onze hoede en spraken allerlei nonsens, als die kleine spionnen dichtbij kwamen.

Zoo lekte mijn geheim niet uit.

Toch konden we niet geheel zwijgen!

Als de onderwijzer ons op de school vertelde van de groote mannen van ons vaderland, van Claudius Civilis of Willem den Zwijger, dan lachten we medelijdend en zeiden later tegen elkaar:

„Dat zou L. J. heel wat beter gedaan hebben!” of „dat moesten ze bij L. J. eens probeeren; die zou het ze wel afleeren,” en dergelijke, zoodat ze ons de L. J.'s begonnen te noemen.

Maar we zorgden wel, dat ze nergens achterkwamen, en waren wat trotsch op ons geheim.

Ik zeg wel „ons” geheim, maar het was toch alleen het mijne, want de kogels en het plaatje en de beenderen had ik noch aan Wil, noch aan Ed laten zien. Ze wisten dus nog maar de helft, en niets meer, dan ik had willen zeggen.

Het fijnste en gewichtigste was hun onbekend.

Natuurlijk deden ze, of ze van alles op de hoogte waren, maar het leek er niet naar!

Thuis begon mijn veranderd gedrag ook langzamerhand in het oog te loopen.

Ik had een geheimzinnigheid aangenomen, die mijn vader, die mij wel kende, deed vermoeden, dat er een of andere kwajongensstreek op til was.

Daar ik dikwijls in diep gepeins bleef zitten en niet zoo druk meer speelde als vroeger (het was mij te kinderachtig en te min geworden sedert de ontdekking van mijn Held), dacht mijn moeder dadelijk, dat ik een ziekte onder de leden had, terwijl mijn zusje natuurlijk zoo nieuwsgierig was, als een meisje maar zijn kan.

Daarom werd ik door het drietal, ieder om een andere reden, nagegaan. Dat merkte ik heel gauw, en het hinderde me niet weinig in mijn doen en in mijn plannen.

Ik durfde haast mijn Held niet te voorschijn halen, uit vrees dat iemand onverwachts op mijn kamertje kon komen en mij overvallen te midden mijner reliquiën, en dat dan mijn geheim ontdekt zou worden.